# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudců Zdeňka Kühna a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **I. M.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2017, čj. OAM-464/ZA-ZA14-ZA16-PD1-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 10. 2018, čj. 60 Az 24/2017-111,

takto:

**I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

## Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 7. 4. 2017 žalovaný žalobci podle § 53a odst. 4 zákona o azylu neprodloužil doplňkovou ochranu. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou u krajského soudu, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť se krajský soud nevypořádal s žalobními námitkami a pouze aproboval závěry žalovaného, které jsou nezákonné a nepřezkoumatelné. Dle stěžovatele se krajský soud nevypořádal s porušením zásady materiální pravdy, neboť nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci ve vztahu k vážné újmě, která hrozí stěžovateli v zemi původu. Podle stěžovatele se žalovaný např. nevypořádal se skutečností, že již v roce 2014 byl v Doněcké oblasti zaveden trest smrti. Stěžovatel rovněž v této souvislosti namítl, že valná část informací shromážděných stěžovatelem je neaktuální. Žalovaný se podle názoru stěžovatele také nevypořádal s nepřiměřeností zásahu správního rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, a to vzhledem k jeho zdravotnímu stavu, jakož i rodinným a dalším vazbám na území ČR.

[3] Podle stěžovatele v případě, kdy žalovaný neshledal splnění podmínek pro prodloužení doplňkové ochrany dle § 14 a zákona azylu, byl povinen přezkoumat, zda stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení jiné formy mezinárodní ochrany.

[4] Stěžovatel rovněž vytkl, že rozhodnutí žalovaného se s ohledem na jeho zdravotní stav příčí zásadě legitimního očekávání. Zdravotní stav stěžovatele vynucuje přítomnost

jemu blízkých osob, které žijí v ČR nebo v Doněcku. Rodinu, která žije v Doněcku, ovšem není možné nutit, aby se stěhovala se stěžovatelem na jinou část Ukrajiny, kde by mu byla poskytnuta lékařská péče. Stěžovatel dále uvedl, že ozbrojený konflikt na Ukrajině není izolován, jak uvádí žalovaný, což je zjevné z průběžných monitoringů neziskových informací. Stěžovatel v této souvislosti poukázal také na to, že v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany žalovaný shledal, že stěžovateli z tohoto důvodu hrozí v zemi původu nebezpečí vážné újmy. V rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany však již žalovaný pouze konstatoval, že takové nebezpečí stěžovateli nehrozí, aniž své závěry odůvodnil.

[5] Stěžovatel navrhl, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný považoval kasační námitky za nedůvodné a odkázal na své vyjádření k žalobě. Má za to, že dostatečně zjistil skutkový stav věci, kterou posuzoval ve vzájemných souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace, nezjistil žádné důvody pro prodloužení doplňkové ochrany, zohlednil skutečnosti uváděné stěžovatelem a přihlédl k jeho zdravotnímu stavu. Žalovaný dále uvedl, že stěžovateli byla doplňková ochrana udělena z důvodu bezpečnostní situace v místě jeho bydliště na Ukrajině. Při posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany žalovaný zohlednil stěžovatelův zdravotní stav, k čemuž konstatoval, že jeho stav je stabilizovaný a k léčbě potřebuje léky, které jsou dle slov stěžovatele dostupné na Ukrajině a stěžovatel si je také sám obstarával. Žalovaný navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[7] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti v souladu s § 104a s. ř. s. nejprve zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[8] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[9] NSS předesílá, že podstatná část námitek stěžovatele je formulována pouze obecně, a proto se s nimi NSS mohl vypořádat také jen v obecné rovině (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004-37, č. 312/2004 Sb. NSS).

[10] K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu NSS uvádí, že krajský soud se zabýval všemi námitkami stěžovatele a dostatečně je vypořádal. Za pochybení krajského soudu přitom nelze považovat skutečnost, že aproboval závěry žalovaného (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS), jehož rozhodnutí považuje NSS rovněž za zcela přezkoumatelné.

[11] NSS dále k aktuálnosti informací o zemi původu konstatuje, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci a opatřil si pro své rozhodnutí aktuální podklady. Rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v první polovině roku 2017, a přestože jsou ve správním spise založeny zprávy z roku 2015, nelze přehlédnout, že se zde nachází také zprávy z konce roku 2016. Tyto podklady lze považovat za dostatečně aktuální jak pro rozhodnutí žalovaného, tak pro rozhodnutí krajského soudu, neboť stěžovatel ani relevantně netvrdí,

pokračování

že by v rozhodné době došlo na Ukrajině k nějakým zásadním změnám.

[12] Za takové tvrzení nelze považovat ani argumentaci, že žalovaný se nevypořádal s jeho námitkou, že v Doněcké oblasti byl zaveden trest smrti. Z pokladů založených ve správním spise totiž vyplývá, že na Ukrajině byl trest smrti zrušen. V této souvislosti je přitom nutné zdůraznit, že podstatou rozhodnutí žalovaného je závěr o možnosti vnitřního přesídlení stěžovatele v rámci Ukrajiny za situace, v níž Doněcko není pod kontrolou ukrajinských orgánů. Ostatně stěžovatel v řízení o žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ani netvrdil, že by měl strach z vykonání trestu smrti. Žalovaný proto neměl ani důvod se touto otázkou blíže zabývat.

[13] K námitce zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele NSS rovněž konstatuje, že nic konkrétního v tomto ohledu stěžovatel neuváděl, v protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany pouze uvedl, že má na území ČR tetu, dva bratrance a manželku, s níž žije ve společné domácnosti společně s jejím synem. Z obsahu správního spisu a tvrzení stěžovatele dále vyplývá, že v Doněcku stále žije část jeho rodiny. Není proto pochybením žalovaného, pokud se možným zásahem svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele nezabýval. Ostatně ani v řízení před krajským soudem stěžovatel konkrétně nenamítal, jak by rozhodnutí žalovaného mohlo nepřiměřeně zasáhnout do jeho soukromého a rodinného života.

[14] K námitce, že žalovaný se nezabýval možností udělení humanitárního azylu, pak NSS uvádí, že smyslem § 53a odst. 4 zákona o azylu je umožnit správnímu orgánu opakovaně ověřovat naplnění, resp. trvání podmínek doplňkové ochrany, pro něž byla dle § 14a zákona o azylu udělena, a to především vzhledem k možným změnám v zemi původu žadatele. V řízení o prodloužení doplňkové ochrany jsou tedy zkoumány pouze podmínky doplňkové ochrany a správní orgán se nemůže zabývat možností udělení mezinárodní ochrany dle § 14 zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného tedy ani nemůže být nepřezkoumatelné jen proto, že se touto otázkou nezabýval.

[15] Stěžovatel nesplňuje důvody pro prodloužení doplňkové ochrany. Stěžovateli byla udělena doplňková ochrana z důvodu bezpečnostní situace na Ukrajině, neboť pochází z Doněcku, tedy z místa zasaženého konfliktem. Vzhledem k tomu, že v době rozhodování žalovaného nebylo jisté, jakým způsobem se válečný konflikt rozvine, shledal žalovaný naplnění podmínek dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný rovněž u stěžovatele zvážil možnost vnitřního přesídlení a dospěl k závěru, že u stěžovatele není vnitřní přesídlení možné, neboť stěžovatel *„aktuálně nemá možnost zajistit si dlouhodobější zázemí v jiné části Ukrajiny, jelikož nikdy na Ukrajině v jiné oblasti dlouhodobě nežil, nemá tam žádné příbuzné, nemá ani žádné finanční prostředky a rovněž nemá ani zaměstnání, jehož výkon by navíc s ohledem na jeho aktuální zdravotní stav mohl být značně omezený a nedostatečný pro zabezpečení jeho životních potřeb. Na Ukrajině rovněž až na jeho matku a bratra, nežijí žádní jeho nejbližší příbuzní, o jejichž pomoc by se případně mohl opřít.“*

[16] Stěžovatel požádal o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu nemoci (leukémie) a z důvodu válečného konfliktu v Doněcku, odkud pochází. Výhradně na těchto důvodech setrval také v žalobě.

[17] V rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany žalovaný konstatoval, že v období od udělení doplňkové ochrany stěžovateli došlo na Ukrajině k podstatnému

vývoji směrem ke stabilizaci bezpečnostní a politické situace. V současnosti přetrvává napjatá situace jen na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti a v okolí Mariupolu. Ozbrojený konflikt je tedy „zakonzervován“ pouze do některých částí východní Ukrajiny a v dalších oblastech Ukrajiny k ozbrojeným incidentům nedochází. Za tohoto stavu již v případě stěžovatele neexistuje objektivní překážka, která by mu bránila ve využití tzv. vnitřního přesídlení. Ukrajinská ústava a zákony zaručují občanům svobodu vnitřního pohybu, emigrace a návratu do vlasti. V zemi původu stěžovatele je již rovněž poskytována ochrana a pomoc vnitřně přesídleným osobám či navracejícím se uprchlíkům. Žalovaný se také v této souvislosti dostatečně vyjádřil ke zdravotnímu stavu stěžovatele. Odkázal na odůvodnění rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany a v souladu s ním konstatoval, že stěžovatelův zdravotní stav je stabilizovaný, vysoké procento lidí se stejným onemocněním se uzdraví, stěžovatel nemusí léčbu absolvovat v Doněcku, ale také v jiné části Ukrajiny. Léčba stěžovatele spočívá v pravidelném užívání léků a ve čtvrtletních lékařských kontrolách. Sám stěžovatel dle žalovaného uvedl, že potřebné léky jsou na Ukrajině k dostání a sám si je obstarával.

[18] Současnou bezpečnostní situací na Ukrajině se NSS zabýval již několikrát. Dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Na Ukrajině se jedná pouze o izolovaný konflikt a situace je stabilizovaná, což vyplývá ze zpráv o zemi původu stěžovatele a rovněž byla tato skutečnosti opakovaně potvrzena judikaturou NSS (viz např. usnesení NSS ze dne 8. 8. 2018, čj. 10 Azs 80/2018-40, ze dne 14. 12. 2017, čj. 9 Azs 293/2017-30, ze dne 25. 7. 2018, čj. 2 Azs 41/2018-39). Žalovaný vzal v úvahu, že stěžovatel pochází z oblasti zasažené válečným konfliktem, a posuzoval možnost vnitřního přesídlení; jeho závěry mají oporu v obsahu správního spisu. Ve shodě se žalovaným NSS konstatuje, že na rozdíl od doby, kdy bylo vydáno rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany, je již vnitřní přesídlení u stěžovatele možné. Situace na Ukrajině je nyní v uvedeném ohledu stabilizována a je již také dostatečně zajištěna pomoc vnitřně přesídleným osobám.

[19] NSS také souhlasí s žalovaným, že zdravotní péče a léky jsou na území Ukrajiny dostupné, což vyplývá také ze zpráv o zemi původu. V souladu s judikaturou správních soudů žalovaný také konstatoval, že důvodem pro udělení mezinárodní ochrany není skutečnost, že zdravotní péče nedosahuje takové úrovně jako v ČR (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2007, čj. 2 Azs 30/2007-69).

[20] NSS pak dále jen pro úplnost nad rámec vymezený námitkami stěžovatele konstatuje, že otázkou, zda rodinný a osobní život cizince odůvodňuje udělení mezinárodní ochrany, se již opakovaně s ohledem na možné porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod zabýval (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008-71, ze dne 29. 2. 2012, čj. 2 Azs 38/2011-47, ze dne 8. 11. 2018, čj. 5 Azs 201/2017-37). Z tvrzení stěžovatele a obsahu správního spisu nevyplývají skutečnosti, které by nasvědčovaly naplnění přísných podmínek, za nichž bylo možné dovodit existenci nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života. V této souvislosti NSS rovněž s ohledem na onemocnění stěžovatele podotýká, že stěžovatel ani v kasační stížnosti neuvádí, z jakých konkrétních důvodů by jeho zdravotní stav vyžadoval péči jemu blízkých osob.

[21] Zákon o azylu a ustálená judikatura NSS tedy poskytují dostatečnou odpověď na všechny námitky uvedené v kasační stížnosti. NSS neshledal ani žádné další důvody pro

pokračování

přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

[22] Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a NSS ji proto odmítl podle § 104a s. ř. s.

[23] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2019

Ondřej Mrákota
předseda senátu